

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO
Z MESEČNO PRILOGO „NAŠ DOM“

Uredništvo in upravnništvo: Maribor, Koroška c. 5.
Telefon 2113

Izhaja vsako sredo.
Cene: Letno Din 32.—, polletno
Din 16.—, četrtletno Din 9.—, ino-
zemstvo Din 64.—
Poštno-čekovni rač. 10.603.

Cene inseratov: cela stran
Din 2000.—, pol strani Din 1000.—,
četrt strani Din 500.—, 1/8 strani
Din 250.—, 1/16 strani Din 125.—
Mali oglasi vsaka beseda Din 1.20.

Krščanstvo mora biti podlaga.

Dva krščanska vladarja, oba predsednika republik, sta nedavno spregovorila besede, ki so vredne, da se zabeležijo v trajnejši spomin, ker vsebujejo izpoved krščanstva in njegove potrebe za zasebno in javno življenje ter za ureditev političnih in gospodarskih razmer. Ta dva vladarja sta: predsednik avstrijske republike Miklas in predsednik Zedinjenih držav Severne Amerike Roosevelt. Znamenite so te besede že radi tega, ker se ne čujejo povsod.

So stranke po posameznih državah, ki hočejo krščanstvo, njegova načela in njegove pravice popolnoma izključiti iz države, njene uprave in njenega življenja. So ljudje, ki istovetijo sebe in svoje z državo ter pod pretvezo državnih koristi zasledujejo v svoji nekrščanski sebičnosti samo svoje lastne koristi. V takih razmerah je krščanska beseda s tako visokih mest dvakrat dobrodošla.

Vojak Kristusov sem.

Papež Pij XI. je podelil avstrijskemu državnemu predsedniku odlikovanje najvišjega reda Kristusovega, sploh najvišje cerkveno odlikovanje. Povodom svečanosti, ki se je ob predaji tega odlikovanja vršila v cerkvi sv. Štefana na Dunaju, je predsednik Miklas imel v cerkvi — redek slučaj, da laik govori v cerkvi — govor, v katerem je rekel: »Biti vojak Kristusov mora biti želja vsakega kristjana. Vsak se mora truditi, da to pokaže v življenju ter da tako uredi svoje vest v vprašanih javnega in zasebnega življenja. Vsakdo je to obljubil pri krstu na usta svojega botra, pozneje pa pri prvem sv. obhajilu in pri sv. birmi. Da sem pravi vojak Kristusov, sem se tudi jaz trudil v celem svojem delu, dela polnem življenju. To izpovem odkrito in z veseljem, čeprav sem si svest svoje nepopolnosti, greha in človeških slabosti, ki na mi jih Bog kot milostljiv sodnik odpusti. Danes pa stojim pred oltarjem ne kot zasebnik. Tudi na svojem visokem mestu, ki me je nanj postavila božja previdnost, kot predsednik države iz polnega srca želim izvajati v življenju ta načela: živeti v skladu z obljubami moje mladosti. Ne samo kot zasebnik, marveč kot zvezni predsednik avstrijske republike sem pred odličnimi predstavniki cerkve in države ponovil izpoved katoliške vere. Popolnoma v istem smislu zvestega sledi-

nja Kristusu Kralju razumevam odlikovanje, ki mi je bilo danes podeljeno. Vem, da mi v tem sledi ves narod, ki je v duhu danes skupno z menoj ponovil slovesno obljubo in izpoved vere, katero sem izrekel tukaj pred oltarjem.«

Zaupam v duhovne sile, ki jih je krščanstvo nakopičilo.

Pred nekoliko dnevi je bilo v ameriških časnikih čitati, da je predsednik Roosevelt v družbi dveh ministrov obiskal katoliško konferenco, prirejeno v New-Jorku povodom 100letnice Vincencijevih konferenc, ki se je udeležilo 40 škofov — med njimi 3 kardinali — in 3000 zastopnikov iz vseh škofij. To ogromno konferenco ameriškega katolicizma je zaključil sam predsednik Roosevelt — po veri, kakor znano, protestant — z govorom, ki je vzbudil v javnosti veliko pozornost. Najprej je pohvalil delovanje katoliške cerkve, ki so ji ravno pred 100 leti francoski revolucionarji vrgli v obraz psovko: »Cerkev, pokaži, kaj si naredila!« Cerkev je to izzivanje sprejela in z vso odločnostjo pokazala, da krščanstvo ni mrtvo, da krščanska vera še živi ter da je življenje in delovanje katoličanov v skladu z nauki njihove svete cerkve. Govorec o svojem obnovitvenem načrtu, ki zahteva nesebičnih, požrtvovalnih, svojega bližnjega ljubečih izvršilcev, je poudaril to-le:

»V tem velikem in težavnem boju za obnovo naše domovine sem hvalabogu

Število samomorov. Človek ni sam svoj stvarnik, torej tudi sebe uničiti ne sme. Iz božjih rok je prejel dušo, ki jo mora zopet izročiti Bogu, kadar je to volja Boga-stvarnika in sodnika. To je stališče zdravega razuma, ki je popolnoma skladno z naukom katoliške cerkve. Kakor uči katekizem, samomorilec greši zoper Boga, ki je gospodar življenja in smrti; zoper svojo dušo, ki jo pahnje v pogubo; zoper druge ljudi, ki jim napravi žalost in škodo. V vsakem posameznem slučaju samomora preceniti krivdo, je težko in nemogoče človeku. Je samo eden, ki ve in sodi, to je Bog. Zatemnenje razuma je okolnost, ki zmanjša in olajša odgovornost ter omili ali celo ukine krivdo. Res pa

IZJAVA.

Podpisani Škof Alojz, viš. vet. svetnik v Ljutomeru, prekličem očitke, da je kandidatsko listo pri zadnjih občinskih volitvah, katere nosilec je bil g. Rajh Jakob, posestnik v Ljutomeru, voliti protidržavno, kot neosnovan ter se mu zahvaljujem, da je odstopil od tozadevne tožbe. 1116

Škof Alojz, viš. vet. svetnik v Ljutomeru.

prišel do zaključka, da naše ljudstvo čimdalje bolj spoznava, da so duhovne vrednote mnogo več vredne kakor materijalne vrednote. V tem leži vsa tajna našega uspeha ali neuspeha. Nekateri narodi drugod so hoteli z dekreti in zakoni prepovedati človeštvu, kar je njegova prva pravica, da namreč veruje v Boga in živi po zapovedi svoje vere. Prej ali pozneje so ti narodi spoznali, da se s tem zaman zaganjajo v bitno, osnovno in neumrljivo pravico človeškega rodu, v pravico, ki jo je še vsako stoletje naše zgodovine dokazalo, da je za napredek človeštva neohodno potrebna. Jaz nisem niti trenutka pomišljeval, da bomo prišli iz te mračne doline na svetlo. Bil sem prepričan, da bomo zmagali, da bomo uspeli. Zakaj? Zato, ker verujem ne samo v pravičnost naših državnih ustanov, ampak ker trdno verujem in zaupam v Boga, ki nas bo vodil in nas bo podpiral. Ker tudi trdno zaupam v duhovne sile, ki jih je krščanstvo nakopičilo in ki jih stavlja na razpolago za našo obnovo. Zato, ker gori v meni vera v stalno nadnaravno božjo pomoč!

je tudi, da bi življenje po krščanskih načelih in s pomočjo božje milosti, ki jo katoliška cerkev deli s svojimi zakramenti, jako zmanjšalo število samomorov. Če nastopijo težke življenjske prilike, mnogoteri kar obupa in si konča življenje. Ni tiste srčnosti, ki je krščanska krepost, ki jo Bog s svojo milostjo podeli vsakomur, kdor to hoče ter je na to pripraven. Ako kdo ne doseže tega, kar je predmet njegovih želja in kar si je utepel v glavo kot smoter življenja (n. pr. zaljubljenec, zaljubljenka), si dostikrat požene proglo v glavo, skoči v vodo ali si s strupom konča življenje. Manjka mu onega samopremagovanja, ki je potrebno vsakomur, kdor smatra življenje za resno in hoče biti kos življenjskim nalogam. Ni treba, da bi nadalje naštevati slučaje, Poudariti pa je treba, da je veliko in rastoče število samomorov slabo pričevanje za sedanje človeštvo. In to šte-